

Елин Пелин
Мързеливец

Две врабчета си направили гнездо сред лозето на един мързелив човек, до корена на една лозица.

Дошло време да се копае лозето. Мързеливецът нарамил мотиката и отишъл да копае. Като влезнал в лозето, той седнал да си почине под черешата. Съгледали го врабчетата от гнездото, изскочили изплашени и почнали да се оплакват едно на друго:

– Ех, Врабчо – казала врабката на мъжа си, – отиде ни гнездото! В лозе гнездо прави ли се? Ето човекът с мотиката дойде да копае и ще ни растури гнездото.

– Каквото господ каже, Врабко, това де бъде.

В това време стопанинът станал да прегледа лозето си и да опита земята. Копне тук – сухо и кораво, копне там – сухо и кораво. Пръстта била изпечена от дългата суша.

Върнал се стопанинът пак под черешата, седнал, въздъхнал и си казал:

– Ей, лозе, лозе, не си имало щастие да те копая, ама нека падне един дъжд, ще видиш тогава!... Сега чакай малко да си хапна и да му тегля един сън. – Извадил мързеливецът хляб и сол из торбата си, наял се хубаво, напълнил лулата, извадил огнилото, цвъкнал огън, запушил сладко и полека-лека заспал още по-сладко.

Привечер, като станал, врабците се уплашили и си казали: „Ето го копача, почина си хубаво и стана... Сега вече гнездото ни отиде!“

А копачът станал, потъркал си очите – да се разсъни, хапнал си пак, запалил лулата наново, метнал мотиката на рамо, тръгнал си и казал:

– Сбогом, лозе!...

Видели го врабците, че си отива, и весело зачуруликали.

Минало що минало време, ето го, стопанинът на лозето пак се показал.

– Ако не съм го копал, поне да го обрежа – казал си той.

И пак седнал под черешата да си почине, а врабците изтръпнали от страх, като го видели:

– Леле, Врабчо, сега вече ни отиде гнездото!

– Каквото господ каже, Врабко, това ще бъде. Стопанинът на лозето може да е милостив човек и да ни пожали.

А стопанинът извадил хляб и сол, похапнал си, запушил пак лулата и си казал:

– Що ми трябва да обрязвам лозето; то и така ще роди... Пък ако ми се смеят хората, не искам и да знам.

И той легнал, та си поспал, и станал, та си отишъл. А врабците,

като видели, че си отива пак, радостно зачуруликали.

И през лятото измътили малки и почнали да ги хранят.

От това, че лозето останало необработено, в него поникнала гъста трева и бурен до колене. Дошъл стопанинът пак да го обиколи и да види как е родило. Седнал той пак под черешата и се чудел: – Бре, каква трева, какъв бурен!... Трябва час по-скоро да се оплеви!

Като чула това врабката, уплашила се много. Почнала да мисли как да спасят малките си...

– Не грижи се, стара Врабко – казал врабецът, – тоя мързелив човек и тоя път нищо няма да работи. Само се кани.

Стопанинът на лозето станал и почнал да плеви. Отскубнал един стрък трева, отскубнал друг, па си казал:

– Не го копах, не го рязах, че сега ще го плевя! Що ми трябва... Догодина, ако е здраве, ще го обработя, както му е редът!

И той пак се върнал под черешата, извадил хляб и сол, наял се хубаво, запалил си лулата и запушил сладко-сладко. Като пушил, хванала го дрямка и заспал. Лулата му изпаднала от ръцете, изтърсил се огън от нея и подпалил тревата. Цялото лозе пламнало и гнездото на малките врабчета изгоряло.

Само двете врабчета се спасили, кацнали опърлени на едно близко дърво и заплакали.

– Ех – казал врабецът, – що ни трябваше гнездо в лозето на мързелив човек! Дето има мързел, нещастieto иде ненадейно.

КРАЙ

© Елин Пелин

Издание: Елин Пелин. Приказки, Съчинения в шест тома, Том 5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10990>]